

גילית

חג סוכות

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

שורש כל הרע

"זמן שמחתנו", האמנם?

את התיאור "זמן שמחתנו" אנו מוצאים דוקא כלפי חג הסוכות, החג שלכאורה אמור לגרום לנו את הדבר ההפוך משמחה... החג שבו אנחנו יוצאים מתוך הבית שאנחנו גרים בו כל השנה, הבית שאליה התרגלנו, ששם נמצאת לכל אחד ואחד הפינה הרגועה שלו, וכעת בחג הסוכות אנחנו עוזבים הכל ויוצאים לסוכה - שפעמים רבות המקום בה צפוף ואף חם, וכאן באה התורה ומצווה אותנו: "ושמחת בחגך" (דברים טז, יד).

היה מקום לשאול: איך אפשר לבקש מאיתנו כזו בקשה?! אבל לא... בכל זאת, כולם שמחים. מה זה אומר לנו?

יש אדם ויש אדם... יש אדם שחי עם אשה בבית, והוא יודע שגם אשה לא מגיע לו, הוא מסתכל עליה בתור מתנה. ויש בן אדם שחי עם אשה והוא חושב שמגיע לו אשה יותר טובה ממנה, הוא חושב כל הזמן שאלוקים עשה "טעות" בחשבון, והיתה מגיעה לו אשה כזאת וכזאת...

יש בן אדם שנוסע במאזדה, ואומר: "רובנו של עולם, איזה כיף שיש לי מאזדה! סבא שלי היו לו אופניים, ואני יש לי מאזדה". ויש בן אדם שנוסע על מאזדה ובוכה על מר גורלו, כל הזמן: "רע לי, לא טוב לי...". יש בן אדם שלובש חולצה ומתבייש בה, יש בן אדם שלובש חולצה ושמח בה.

שני אנשים, שניהם חיים עם אשה בבית, שניהם נוסעים על מאזדה, זה נהנה מקסימום וזה נהנה מינימום. למה? כי להנות מהעולם הזה, זה לא משהו כמה קיבלת ממנו, כל מה שמשנה זה איזה עיניים אתה מסתכל עליהן.

איפה אתם רוצים להיות בחיים שלכם?

אומרים רבותינו (אבות פ"ד משנה א'): "איזהו עשיר? השמח בחלקו". אתם יודעים מי זה שמח בחלקו? רבי חיים קנייבסקי זיע"א, מי שזכה לראות אותו הוא היה חי בבית הכי פשוט בעולם, ברזים משנות הפלמ"ח, בית - ישתבח שמו לעד - על הפנים... אבל הפנים שלו קורנות מאושר, "חכמת אדם תאיר פניו" (קהלת ח, א), עונג עילאי, הוא כל היום יושב ועמל בתורה. וזו המעלה הגדולה ביותר שיכולה להיות בעולם.

איפה אתם רוצים להיות? אתם רוצים להיות בצד של הקב"ה, או בצד האחר?

אחים יקרים ואהובים, אתם רוצים להצליח בחיים שלכם? דבר אחד אני אומר לכם: מעכשיו, מה שלא תעשו - תעשו מתוך שמחה. מהיום אתה שמח בזה שאתה יהודי, אתה שמח בזה שיש לך את בורא עולם שמגן עליך, שאוהב אותך, שלא עוזב אותך לעולם. כשאתה בן אדם שמח אין סיכוי שתעבור עבירות, כי טוב לך בחיים. אומרת הגמרא (סוטה ג): "אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסת בו רוח שטות", מתי אדם עובר

עבירה? כשנכנסה בו רוח שטות, הוא נהיה קצת לא בסדר, לא אפוי מספיק, לא 100. כתוצאה מזה הוא הולך ועובר עבירה. אבל השרוי בשמחה ובהנאה מרוחניות אין לו סיבה לעבור עבירות.

אני אומר לכם את האמת. אני יושב בבית שלי ולומד, זה המקום הכי יפה בעולם. אני יושב עם המשפחה שלי, וכל אחת עושה משהו אחר, זו תופרת, זו מבשלת, זו מכבסת, זו מקפלת כביסה, ואני שומע את הקשקושים שלהן, אבל זו הנעימה היפה שלי... אלו הילדים שלי, זה הבית שלי, טוב לי בבית שלי!

ועל זה אומר לך בורא עולם: "תלמד, בן אהוב שלי, להעצים את כל הדברים הטובים שיש לך, כי אם אתה תלמד להעצים את כל מה שיש לך בחיים - אתה תהיה בן אדם שמח". תעלים את כל מה שחסר לך, את כל מה שלא הולך לך, את כל המגרעות שלך. תתעלם מהם. ותתחיל להעצים את כל הדברים הטובים שיש בך, תעצים את הדברים הטובים שיש באשתך, תעצים את הדברים הטובים שיש בילדים שלך, תעצים את הדברים הטובים שאלוקים נתן לך.

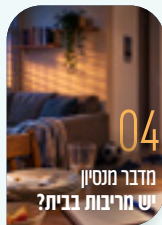
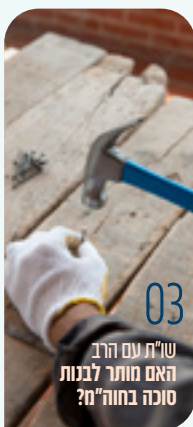
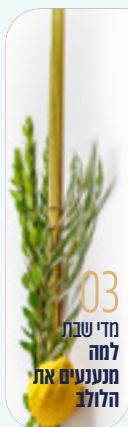
רק כך תהיה בן אדם שמח, ובן אדם שמח - אף פעם לא נופל.

תשאלו: איך ניתן לעבוד את ה' מתוך שמחה? ואחים יקרים ואהובים שלי, הקב"ה ברא את האדם עם שני יצרים, יצר הטוב ויצר הרע, עם תאוות, עם כל מיני מחשבות לא טובות, כל אדם מאיתנו יש לו יצר טוב ויצר רע. מצד אחד רוצה לעשות דברים טובים, ומצד שני רוצה גם לעשות דברים רעים.

אומרת לך התורה הקדושה, אם אתה תבחר לעבוד את ה' מתוך שמחה, מתוך אמונה, מתוך מילוי, מתוך עונג, מתוך אושר, מתוך שמחה - בחיים שלך לא תרצה לעבור עבירה. כי ה' יתברך ברא עולם מושלם, הוא נתן לך את כל הסיבות שבעולם שתהנה ממה שהוא נתן לך. להיות יהודי - זה להיות שמח. להיות מחוץ ליהדות - זה להיות עצוב. התורה הקדושה זו מתנה. המצוות שה' נתן לנו זו מתנה. האמונה שבורא עולם נתן לנו בו היא מתנה. התורה שהקב"ה נתן לנו ללמוד - היא המתנה הגדולה ביותר בהיסטוריה.

קחו את המתנות האלה, תשמחו בהן, תשמחו בזה שאתה יהודי, תשמח בזה שיש לך את אבא שבשמיים, ושאתה יכול להתענג עליו. לדעת שבורא עולם זן ומפרנס אותך ולא לדאוג לפרנסה. רק מצות האמונה אמורה להפוך אותך להיות הבן אדם השמח ביותר בעולם, כי אמונה זה לדעת שלא רק שהקב"ה מעניש אותך, אלא הקב"ה גם אוהב אותך.

ולכן דוקא חג סוכות נתייחד כ"זמן שמחתנו", כי יש בו כדי ללמדנו, שאפילו בעת שאנו ממעטים ומפחיתים מההרגלים שלנו, אין בכך כל סיבה להעכיר לנו את השמחה ולהוריד לנו את החיוך מעל הפנים. כשנשבונן בכך, נבין ונפנים את הדברים ללבנו, אזי נגיע לשמחה אמיתית ושלמה, "ושאבתם מים בששון". שבת שלום ומבורך!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"				
יום	ת"א	ח'פ"ה	ב"ש	
כניסה*	18:52	18:51	18:53	18:51
יצאה	19:42	19:40	19:42	19:41
ר"ת	20:31	20:28	20:31	20:29
בירושלים: לנחגים 40 דק' 18:32				

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

משלחן רבנו

לכבוד ידידי ורעי מזכה הרבנים המאיר לארץ ולדורים הרה"ג דוד שליט"א.

אודות שאלת מר בענין שתיית שכר מדינה כמו ערק וכדומה, בגמר הסעודה קודם ברכת המזון, האם צריך לברך עליו או שמא נפטר כמו שאר משקים שבתוך הסעודה. והנה להשיבו בקצרה כמסת הפנאי.

הנה מרן בשלחן ערוך (סי' קעד סעיף ז), כתב בזה"ל אם אין לו יין ושותה מים או שאר משקה אין לברך עליהם

דחשיבי כבאים מחמת הסעודה לפי שאין דרך לאכול בלא שתיה ואף יין לא היה צריך ברכה, אלא מפני שהוא קובע ברכה לעצמו, אבל מים או שאר משקים לא חשיבי ואינם טעונים ברכה וכו' עכ"ל. ופשוט דבריו משמע שבכל משקים כולל שכר מדינה, אין לברך בתוך הסעודה. ושם מבואר שירא שמים, יברך על מים קודם הסעודה, ויכוון לפטור את המשקים שבתוך הסעודה.

אמנם בגמ' (ברכות מא ע"א), מבואר שהטעם שמברך על היין גם בתוך הסעודה הוא, משום שיש גורם ברכה לעצמו. ופירשו התוס' שם, דהיינו שמברכים על היין בכמה מקומות אף שאין זקוקים לשתייתו, כמו בברית מילה ושבע בברכות וכו'. ומשום הכי לא שייך שהיין יהיה טפל. ויש מפרשים, דגורם ברכה קאמר היינו, שבכל הפירות המשקים שזבו מהם מברכים עליהם 'שהכל', ובענבים אינו כן, אלא ברכת היין היוצא מהענבים משתנית למעליותא, ומברכים עליו 'הגפן'. ובפשטות נידון דידן תלוי ועומד בשני הפירושים הנזכרים דלפירוש הראשון שהוא קובע ברכה לעצמו, הוא משום שמקדשים עליו, א"כ הוא הדין אם שותה שכר מדינה בתוך הסעודה שצריך לברך עליו, כיון שהוא ראוי לקידוש. אבל לפירוש השני שהוא משום דאשתני בזה למעליותא, והדין אמור דוקא לגבי יין, אבל שאר משקים הוי בגדר זיעה בעלמא, גם בשכר מדינה.

אך מאחר והוא תלוי בשני הפירושים הנזכרים בדברי התוס', לכן הוי ספק ברכות, וי"ל בזה ספק ברכות להקל. וכ"כ משפטי צדק גרמיוזאן (סי' ח). וכן הוא מסקנת האחרונים, וכמו שכתב הפמ"ג (משב"ז סק"ח), וכן כתב הרב בית מנוחה (אות כ). והביאם גם בכה"ח (שם אות מא). וכ"כ הרב בן איש חי (פרשת נשא אות ו). ומרן רבינו עובדיה זצ"ל בהליכות עולם (ח"ב עמ' ל).

אלא שבנידון דידן, ע' לרב משנה ברורה (שם ס), שלכולי עלמא צריך לברך, כיון שברור שאין כוונתו לעורר תאוות המאכל. וכן העלה בספר הלכה ברורה (ח"ט עמ' קא), אבל בילקוט יוסף הנד"מ (ברכות ח"א עמ' תתנו-ז), כתב דגם בזה אין לברך, משום דלא פלוג, וכן נראה עיקר להלכה, שגם באופן ששותה השכר בסוף הסעודה, אין לברך עליו. וע"ע בבן איש חי הנזכר, ובספר ותן הברכה (עמ' צד) ודו"ק.

מסקנת ההלכה: אין לברך על שכר בתוך הסעודה, אפילו באופן ששותהו לאחר הסעודה קודם ברכת המזון. ומכל מקום לכתחילה ראוי שיברך על דבר אחר 'שהכל' ויכוין בזה לפטור את כל המשקים שבתוך הסעודה. או שיברך על מים קודם הסעודה ויכוון כנ"ל.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

אנו נוהגים לעשות דפנות הסוכה ע"י חוטים מתוחים על דפנות הסוכה, אם באמצע החג אחד החוטים נפל האם לאחר שמחזירים אותו צריך לנענע את הסכך?

אין צורך לנענע את הסכך. באופן כללי לא מומלץ לעשות דפנות הסוכה ע"י לבד עם חוטים, כיון שמצוי מאוד שהקשר מתרופף, והחוטים מתנדנדים ברוח מצויה, שלפי ההלכה אינה נחשבת כמו דופן. אלא נכון יותר לעשות ע"י קנים וכדו' שאין חשש שהתנתקו ע"י הרוח. (ע"פ המבואר בשו"ת רב פעלים ח"א סי' לד. ובחזון עובדיה סוכות עמ' יג-מ. ומש"כ לגבי לבד ע"י חוטים, עיין בחזו"ע שם עמ' ג).

האם מותר לקשור הסכך באזיקונים?

אם הסכך יכול לעמוד גם בלי האזיקונים מותר בלי שום חשש, ואף אם אין הסכך יכול לעמוד בלי האזיקונים מעיקר הדין מותר, ויש מחמירים. (מרן הראש"ל הגר"י שליט"א בילקוט יוסף הנד"מ עמ' רצב. ודלא כמו שהעלה בספר הליכות מועד פ"ט ה"ג בהערה. וע"ע בספר סוכה ולולב עמ' מז. ואכמ"ל).

האם מותר שקטן או אשה יניחו את הסכך על גבי הסוכה?

אשה או קטן, אף על פי שהם פטורים ממצות הסוכה, יכולים אף לכתחילה לתת את הסכך על גבי הסוכה. אבל יש להשתדל שלא לעשותה ע"י גוי. ובדיעבד אם בנאוה פועלים גויים, טוב ונכון לחדש בה דבר בסכך או בדפנות. (שו"ת אבני נזר אורח סי' תעה. שו"ת חלקת יעקב מה"ח סי' ד. חזון עובדיה סוכות עמ' סד. לב ילקוט יוסף הנד"מ עמ' תלט).

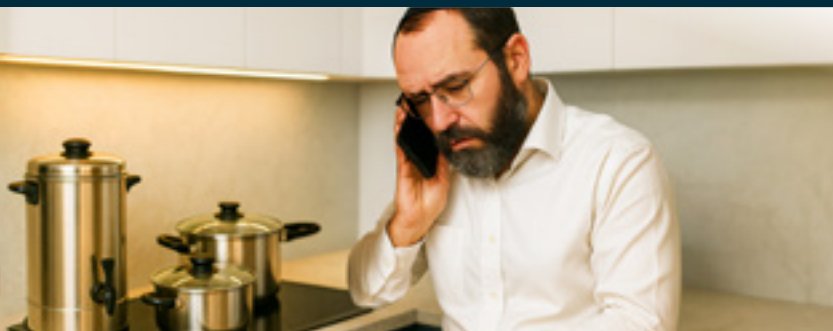
שרשראות שמקשטים בהם את הסוכה, האם צריך להקפיד שיהיו צמודים לסכך?

שרשראות שמקשטים בהם את הסוכה, לכתחילה צריך להקפיד שיהיו בתוך ד' טפחים של הסכך, והיינו שבתחילתם יהיו תלויים בתוך השיעור הנ"ל לסכך ובדיעבד אם אין בהם רוחב של טפח (8 ס"מ), מותר לשבת תחתיהם, אף על פי שהם יורדים יותר מארבע טפחים. (רמ"א ס"ס תרכז. פמ"ג במשב"ז סי' תרלד סק"ב. אמת ליעקב קמינצקי סי' תרכז. וכן נראה דעת מרן זצ"ל בחזון עובדיה עמ' עו).

"שאל את הרב"

יש לכם שאלה בהלכה? | בית ההוראה בראשות הרב נריה ברבי
מחפשים ייעוץ רב | ובנשיאות הרב יגאל כהן
או הכוונה?

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו *2381

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

נענוע הלולב נגד האויבים

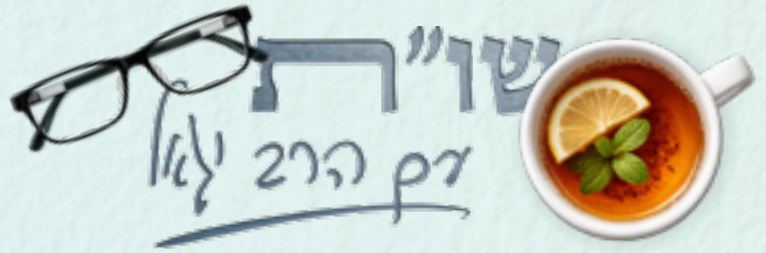

המפרשים שואלים: למה אומרים "שנוכה לישב בסוכת עורו של לויתן", הרי סוכה מעור של לויתן פסולה, כי צריך פסולת גורן ויקב? אפשר לומר שזה בא לרמוז שהלויתן הזה יבלע את כל האויבים שלנו.

אפילו מוחמד שלא היה "אוהב ישראל", היתה לו מדה מסוימת של הכרת הטוב. בא אליו מוסלמי אחד ואמר לו: יש יהודי אחד שעשה לי הרבה טובות, אני חייב להרוג אותו? אמר לו מוחמד: תשאיר אותו בחיים, אתה חייב לו טובה. אותו ערבי הלך ליהודי ואמר לו: יש לי אישור ממוחמד להשאיר אותך בחיים. אמר לו: ומה עם הגיבור פלוני שלנו? אמר לו: נהרג. ומה עם היהודי הזה? - נהרג. כולם נהרגו. אמר לו: אם כן, קח גם אותי, אין לי טעם בחיים. אבל האויבים שלנו אין להם הכרת הטוב, כמה שתעשה להם טוב - יחזירו לך רע. הגמרא מספרת שרב אחא בר יעקב כשהיה מנענע בלולב היה אומר: "גירא בעיניה דשטנא" - חץ בעינו של השטן, היה מתגרה בו. והגמרא אומרת "ולאו מילתא היא" - לא טוב לעשות ככה, כי זה יכול לגרום לשטן להתגרות באדם. והרב עובדיה שואל: מה עם רב אחא, הוא לא ידע שאסור לומר כך? והרב אומר תירוץ נפלא: במקום אחר כתוב שרב אחא דרש שהשטן ופנינה לשם שמים נתכוונו. השטן שדיבר רע על איוב התכוון לטובה. הוא ראה שה' משבח את איוב מאד - "כי אין כמוהו בארץ", ואילו אברהם שהתהלך לפני ה' נשכח כביכול. לכן הוא דיבר רע על איוב, כדי שה' יזכור שוב את אברהם. ואחרי שרב אחא דרש את זה, בא השטן ונישק אותו. אז השטן ורב אחא חברים, "סחבק"... אז הוא יכול היה לומר "גירא בעיניה דשטנא".

לפני כארבעים שנה בזמן מלחמת המפרץ כולם פחדו, סדאם חוסיין איים ואיים, ורעדו כולם. בסוכות כשנענענו בלולב כיוונו נגדו, לולב גימטריא ס"ח, וזה ראשי תיבות סדאם חוסיין. ועכשיו יש לנו חיזבאללה ואיראן, הרבה אויבים. וכשנענע את הלולב כל אחד יכוון נגד האויבים שלנו, ואנחנו ננצח בעזרת ה', בזכות התורה ננצח! התורה אחרי שלשת אלפים שנה עמד ריחה וטעמה לא נגמר.

לרכישת הספר מדי שבת << 053-3178863

אללה: האם יש מצוה לקנות לילדים ארבעת המינים כשרים או שגם פסולים זה טוב?

תלמיד:

אם הם בגיל חינוך שיודעים לנענע למעלה ולמטה להוליך ולהביא (בערך בגיל 6) צריך לקנות להם ארבעת המינים כשרים אבל קטנים ממש שלא הגיעו לגיל חינוך אפשר לקנות להם פסולים. ש"ע סי' תרנז ס"א בביאור"ה שם.

אללה: מי שלא ברך לישב בסוכה (בסעודה של לחם) והתחיל לאכול ותוך כדי אכילתו נזכר, האם יכול לברך כעת כשנזכר?

תלמיד:

כל זמן שהוא עדיין לא סיים סעודתו והוא אוכל או שותה (אפילו אינו אוכל פת אלא דברים אחרים), יברך 'לישב בסוכה'. חזו"ע סוכות עמ' קעח.

אללה: שנה שעברה בחג נפלה אחת המחיצות שמכשירות את הסוכה האם היה מותר להרים אותה שהסוכה תישאר כשרה?

תלמיד:

אם המחיצה שנפלה מכשירה את הסוכה אסור לתקנה ביו"ט. מ"מ ישנה עצה להעמיד שם אדם אחד או שניים ברוחב דופןו שאינם יודעים שהם דופנות ואז הסוכה תהיה כשרה ואז להרים את המחיצה שנפלה. ש"ע סי' תרל סעיף יב ובמשנ"ב שם.

אללה: מי שלא בנה סוכה בערב החג האם מותר לבנות סוכה בחול המועד?

תלמיד:

מי שלא בנה סוכה בין בשוגג בין במזיד או מי שנצרך לסוכה בחג, כגון: שהגיע למקום שאין שם סוכה ורוצה לבנות סוכה, מותר לבנות סוכה בחול המועד סוכה. (ועיין בחזו"ע סוכות שכתב, שגם מעשה אומן מותר).

מוזמנים לשיעורי
אמונה והלכה מפי
הרב יגאל כהן
במדרשת 'פסגות'

השיעורים הקבועים

של • הרב

יגאל כהן

לבירורים:

058-77-36-36-3
03-8000-770

ימי ראשון ורביעי

19:30

רח' גליס 37, פ"ת

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"נבד... אביך"

ואת אימך

(שמות י"ב, כ)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת בחור יקר, שעושה את תורתו עיקר, שזכה לחזור בתשובה, ויושב והוגה בתורה שהיא לו לאורה. שכמעט כל פעם שהוא חוזר מהישיבה לשבת אל ההורים, הוא שומע אותם מדברים, לשון הרע על פלוני, ורכילות על אלמוני. ונפשו בשאלתו אם צריך הוא לחשות, ומה עליו לעשות?

כותב החפץ חיים (כלל ח' הלכה יד) בשם תנא דבי אליהו, שאם אדם רואה ושומע את אביו ואמו מדברים לשון הרע, שזה דבר נורא. מלבד מה שמזהר הבן שלא לקבל את מה שהוריו אומרים, צריך גם להשתדל בכל עוז לדחות את הדברים. ואף שכתב החפץ חיים שבמקרה כזה יניח אצבעו באזניו (כלל ו' הלכה ה) מסתבר שכאשר יש כאן מצות כיבוד אב ואם, לא העמידו חכמים את דבריהם. וכל שכן במקום שהדבר יכעיסם, שודאי לא יעשה כן בפניהם (חוט שני כיבוד אב ואם עמ' רצ"ד).

ומכל מקום כותב החפץ חיים, בבאר מים חיים (כלל ח' ס"ק כ"ז), שצריך הבן בדרך של כבוד, ובלשון של הוד, למנוע את אביו ואמו מלדבר לשון הרע. ולא יאמר להם: "אבא ואמא עברתם על דברי תורה", אלא יאמר להם בלשון רכה: "אבא ואמא היקרים! אפילו אם הדברים שאתם אומרים על פלוני ועל אלמוני זה באמת מה שקרה, מכל מקום הרי כתוב בתורה שיש בזה משום לשון הרע. וינסה לצדד בזכותו ולפאר את דמותו, כדי שיפסיקו הוריו לדבר בגנותו.

ומעשה שהיה בבחור מיוחד, שהיה אהוד על כל אחד. שנכנס לפני האדמו"ר, הפני מנחם הקדוש והטהור. וסיפר לו בשיברון לב, דבר שלו מאוד כואב, שאביו סובל יסורים קשים, ומחלה קשה גילו אצלו הרופאים, עד שהוצרך לטוס לחו"ל עבור טיפולים, והמצב בבית מאוד עגום, כי אינם יכולים לעשות כלום. כשסיים הבחור הצעיר לדבר, שאלו האדמו"ר מבלי למהר: "מה מדברים אצלכם בשולחן שבת, האם יש דיבורים על בן או בת, דברי גנאי ואיסור, שיש בהם לשון הרע גמור?". נענע הבחור בראשו שזה מה שקורה במציאות, רוח הקודש אצל האדמו"ר הופיעה במהירות. הושיט הרבי את ידו לבחור ואמר: "הכלל אומר שמי שמונע עצמו מלדבר רע על אחרים, זוכה את קרנו להרים, ומביא על עצמו שפע של ברכות, ומונע מעצמו צרות צרורות. אמור לאבא: מי שאינו מנתח אחרים על שולחן שבת, לא יצטרך שאחרים ינתחו אותו". אמר הבחור את דברי האדמו"ר לאביו, ומאז האבא התחיל יותר להגיב, והמשפחה כולה קבלה על עצמה להתחזק, ועם לשון הרע יותר לא להתעסק, וישועת ה' הגיעה תוך זמן קצר, והאבא לבית בבריאות איתנה חזר, והתקיים בהם מה ששלמה המלך אמר, "שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו" (משלי כ"א, כ"ד).

יהי רצון שזוכה תמיד לכבוד את הורינו, ולעשות רצון בוראנו, ועל ידי שנכבד את ההורים, במהרה ה' קרן לעמו ירים. אמן ואמן.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו
בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069
(שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

דרך חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

לא גדלים ביום אחד!

קצב איטי

סיפר רבי גד יזדי שליט"א שקצב כתיבתו של מרן רבי עובדיה יוסף זיע"א היה לאט מאוד עמוד ליום, מרן היה כותב ומוחק, מוחק וכותב ממש קצב איטי, עד שבסוף יצאו סדרת הספרים חזון עובדיה מאור ישראל ועוד. מפה לומדים מוסר השכל לחיים: לא צומחים ביום אחד, לא כותבים ספר ביום אחד, ולא גדלים ביום אחד, אלא הכל נעשה דף אחר דף ומדרגה אחר מדרגה.

דרגה אחר דרגה

אמר רבי אליהו דסלר זיע"א: "התורה גילתה לנו שעליה אפשרית רק על ידי עמל. הקב"ה הראה ליעקב אבינו בחלומו את מראה הסולם המוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, כדי ללמד שאי אפשר לעלות לרום המעלה בבת אחת, כיון שלא יהיה קיום לעליה כזו. אלא צריך לעלות דרגה אחר דרגה על ידי שמתגברים על כל שלב ושלב של הסולם. השלבים הם העיכובים והקשיים שבכל דרגה. ורק על ידי שעמלים להתגבר על הקשיים והעיכובים, נעשית המדרגה "קנין בנפש" ואפשר לעלות למדרגה הבאה. כמו שנאמר (משלי טז, כו): "נפש עמל עמלה לו", דרך העמל היא דרך קנין המדריגות". מכתב מאליהו (ח"ג עמוד טז).

להתחיל בשליבה התחתונה

אחים יקרים! צריכים לדעת שאין ה' יתברך תובע מהאדם להשיג בבת אחת את שלמות המעשים אלא שלב אחר שלב.

וכך כתב רבי חיים מוולוז'ין זיע"א בספר רוח חיים (א, יג'): "כי לא יוכל האדם לעלות במעלה העליונה מהסולם אם לא יציג רגלו מקודם על המדרגה התחתונה, ואין זה עול מעבד אם אדוניו יצוה לו לעלות על הסולם, אם יפסיע מקודם על השליבה התחתונה". זאת אומרת שכל אדם מוכרח להתחיל בשליבה התחתונה וכך יעלה ויעלה...

חוגגים ומתנכחים

ידועה הסגולה להוסיף ברכה ביום השמחה ע"י קיום סעודת עניים למי שאין להם.

בתרומה חד-פעמית, אתם יכולים להיות שותפים במצווה אדירה ולהאכיל 200 איש לכבוד השמחה שלכם

הצטרפו עכשיו
לברכה כפולה!

03-8000-770

לגימות של השראה הרב יצחק פנר "המרוץ האמיתי לחיים"

ישנו סיפור מפורסם - תחרות הצב מול ארנב. הארנב נרדם, והצב התקדם לאט אבל בעקביות, ולבסוף ניצח. כולם מכירים את הסיפור מהצד של הצב, ומעלים על נס את ההתמדה והנחישות. היום תשמעו את הצד שאף פעם לא סופר, הצד של הארנב.

במהלך המרוץ, הארנב ראה שהוא עקף את הצב בהרבה, והחליט לשים את הראש לנוח למרגלות אגם, שכן מרוב התרגשות מהמרוץ, הוא לא ישן כל הלילה. הוא נרדם וחלם... בחלום הוא פגש תלמיד חכם זקן "מי אתה?" שאל הזקן.

"אני הארנב, אני משתתף במרוץ."

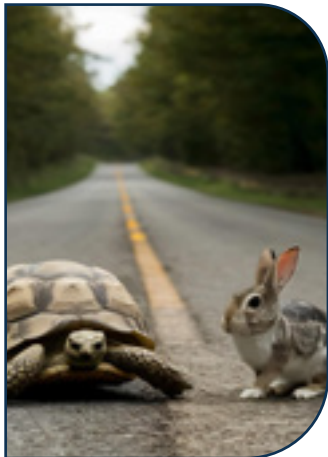
"למה?" שאל הזקן.

"כדי להראות לכל חיות היער, שאני המהיר ביותר."

"למה אתה רוצה להוכיח להם זאת?"

"כדי לקבל כבוד."

"האם אתה יודע מה השם של הצבי המהיר ביותר, או הפיל הגדול ביותר, שחי עשרות שנים

לפניך?"

"לא", ענה הארנב.

"היום אתה מאתגר על ידי הצב, מחר זה יהיה הנחש, ואחר כך אולי הזברה. האם תמשיך להתחרות כדי להראות לכולם שאתה המהיר מכולם?"

"האמת שלא חשבתי על זה."

"מה אתה באמת רוצה?" שאל הזקן.

"אני רוצה שלווה. ליהנות מהדשא הירוק, להשתכשך באגם..."

"אתה יכול לעשות זאת כבר עכשיו. תעזוב את המרוץ. אתה היום פה, אבל מחר כבר לא..."

"ואז התעוררתי מהחלום", סיפר הארנב. "הברווזים באגם נראו לי מאושרים. הם הסתכלו עלי בתמיהה: 'אתה לא אמור להתחרות היום עם הצב?' נכון, אבל מצאתי מה שבאמת חיפשתי - את הרוגע והשלווה. בתקווה שמשנה עוד יום אחד יספר את הסיפור שלי: אולי הפסדתי במרוץ, אבל קבלתי במתנה את החיים!"

לפעמים אנו מרגישים שאנו במרוץ. במרוץ כנגד מי? מה אנו מנסים להוכיח? בסוכות לומדים לצאת מדירת קבע ולעבור לדירת ארעי, להבין שכול ארעי בחיים.

הבה נבדוק, מה באמת אנחנו רוצים? מה באמת חשוב לנו? שלא נסתננור מכל מיני רעשי רקע, או דמיונות שווא. וכידוע - כל הרודף אחר הכבוד, הכבוד בורח ממנו. ואיזהו המוכבד? המכבד את הבריות.

"לא תמיד המטרה היא להגיע ראשון; לפעמים הכוח האמיתי הוא לדעת מתי לעצור וליהנות מהמסע."

המריבות שלא נגמרו

יש בתים שנראים מבחוץ רגועים, אבל בפנים כל יום מתחיל ונגמר בעוד ויכוח קטן. גם אצלנו זה היה ככה. מהרגע שהילדים היו חוזרים הביתה הכל היה הופך למלחמה. מי יפנה את הצלחת, מי יכבה את המסך, מי יכין שיעורי בית. על כל דבר הייתי צריכה להעיר, לשכנע, ולפעמים גם להרים את הקול. בסוף כל יום הייתי נכנסת למיטה מותשת ושואלת את עצמי איך יכול להיות שכל כך קשה לנהל בית.

לא הבנתי מה אני עושה לא נכון. הרי כל מה שביקשתי היה דברים פשוטים. רציתי שיהיה סדר, שיהיה כבוד, שכל אחד יעשה את מה שמצופה ממנו. אבל ככל שהתאמצתי יותר להחזיק את הבית, כך הרגשתי שהמתח רק הולך וגדל. הילדים התחילו לענות בחוסר סבלנות, בעלי גיסה לפעמים להרגיע את האווירה, ואני הרגשתי שאני נשארת לבד מול כולם.

יום אחד הבן שלי חזר מהלימודים. עוד לפני שהספיק להניח את התיק ביקשתי ממנו לעשות משהו בבית. הוא ענה לי בקול עצבני, ואני מיד הגבתי בתקיפות. תוך כמה שניות שוב מצאנו את עצמנו באמצע מריבה. הוא נכנס לחדר וטרק את הדלת, ואני נשאיתי במטבח עם תחושת כישלון. לא הבנתי איך עוד יום רגיל הפך לעוד יום של ריחוק.

באותו ערב ישבתי לחשוב. ניסיתי להיזכר מתי בפעם האחרונה פשוט ישבתי ליד אחד הילדים בלי לבקש, בלי להעיר, בלי לחנך. מתי שאלתי אותם באמת איך עבר עליהם היום, בלי למהר לעבור למשימה הבאה. פתאום הבנתי שכל השיחות שלנו הפכו להיות סביב מה שהם עושים, ולא סביב מי שהם.

כמה ימים אחר כך החלטתי לנסות משהו אחר. כשהבן שלי חזר הביתה לא ביקשתי ממנו שום דבר. רק מוזגתי לו כוס שתייה, התיישבתי לידו ושאלתי איך עבר עליו היום. בהתחלה הוא ענה בקצרה, כמו תמיד, אבל לא ויתרתי. פשוט הקשבתי. אחר כך כמה דקות הוא התחיל לספר על משהו שקרה לו עם חבר, אחר כך על קושי בלימודים, ולבסוף אמר משפט שלא אשכח לעולם: "אמא, התגעגעתי שפשוט תהיי איתי".

באותו רגע הבנתי שהמריבות שראיתי במשך חודשים היו רק הסימפטום. מתחת להן הסתתרה בקשה הרבה יותר עמוקה. הילדים שלי לא ביקשו פחות גבולות, הם ביקשו יותר קשר. הם לא נלחמו בי כי לא אהבו אותי, אלא כי הם התגעגעו להרגיש שאני רואה אותם באמת.

מאז הבית שלנו לא הפך למושלם. עדיין יש ויכוחים, עדיין יש רגעים לא פשוטים, אבל למדתי לעצור לפני שאני מגיבה ולשאול את עצמי מה באמת מסתתר מאחורי ההתנהגות שאני רואה. והיום אני מבינה שלפעמים המריבה היא לא הבעיה, אלא הדרך של הלב לומר, "אל תילחמי בי, תתקריבי אליי".

אולי זו אחת המתנות הגדולות של חודש אלול, ללמוד שלא תמיד צריך לתקן את ההתנהגות, לפעמים צריך קודם לחזק את הקשר

לפעמים חסיפה שמישהו יקשיב נכון בזמן

כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-05:04-8420996

להקדשה התקשרו כעת <

03-8000-770

מתנה אמיתית ליקיריכם

הקדישו שם בעלון שכולו לימוד וזיכוי הרבים כל התחזקות ולו מעט מקריאה בעלון 'יגל ליבי' תוסיף שפע וברכה להקדשה שלכם.

המפתח תחת השטיח

בתחילה היה זה יום אחד שקט, ולאחריו עוד יום שבו היומן נותר יתום. לאט לאט הפך השקט למעיק. הפניות הידרדרו באופן דרסטי, והאהדה הגדולה שהייתה מנת חלקה פשוט התפוגגה. אמי היתה שרויה בצער עמוק.

עבור הקדמת תורן. לקוחותיה של שמרית הוותיקה עברו בהדרגה אצל אמי, ויצאו מביתנו מרוצות ושמחות. אמי חשה כי סיעתא דשמיא מלווה את מעשי ידיה, והרווח שנכנס אל הבית נתן תחושת רווחה כלכלית.

אולם, כעבור שנתיים לאחר תחילת הדרך, החלה להשתרר דממה דקה.

בתחילה היה זה יום אחד שקט, ולאחריו עוד יום שבו היומן נותר יתום. לאט לאט הפך השקט למעיק. הפניות הידרדרו באופן דרסטי, והאהדה הגדולה שהייתה מנת חלקה פשוט התפוגגה.

אמי היתה שרויה בצער עמוק.

היא לא יכלה לתפוס כיצד נשים שהיו פוקדות את מעונה בקביעות ונחשבו כבנות בית, נעלמו כלא היו. הבושה והמבוכה מנעו ממנה לפנות ישירות ללקוחות ולברר לפשר הדבר. היא ניסתה להפגין פנים שוחקות כלפי חוץ, אך בתוכה סערה רוחה, והדבר השפיע רבות על האווירה בבית.

כשראתה כי המצב הכלכלי הולך ומדרדר, החליטה לעשות מעשה ולפרסם מודעות בעיתונות המקומית על מבצעי היכרות והוולת מחירים. אך יצא שכרם בהפסדם - הטלפון הוסיף לידום, וחוף מבודדות, העסק נותר עומד מלכת.

יום אחד, בהיותי במרכז המסחרי, נכנסתי

למעלית ופגשתי את

מירי - אחת

בקביעות לקליניקה של אשה מבוגרת בשם שמרית, שהיתה הוותיקה והמצליחה ביותר בכל האזור. כל נשות העיר הגיעו לפתחה. אמי הרגישה כי חוננה בסייעתא דשמיא בחוש מיוחד ובידיים טובות לא פחות, אך החשש מפרנסה לא בטוחה עצר בעדה מלעזוב את מקום עבודתה המסודר.

לאחר התייעצות וקבלת החלטה, אגרה אמי אומץ, סיימה קורס מקצועי, ופתחה קליניקה בביתנו. הייתי אז כבת שש-עשרה, ואני זוכרת היטב את הימים ההם. מהרגע הראשון הפך ביתנו לכוורת שוקקת חיים. הנייד לא חדל מלהדהד, והביקוש היה עצום.

תפקידי בבית

היה לרכז את

סדר התורים

ביומן הגדול.

נשים רבות

הפיעו

לחץ, ביקשו

להתברג בין

תור לתור,

והיו מוכנות

אף לשלם

תוספת

שמי חני, בתה של אפרת.

במשך שנים רבות עבדה אמי במשרד עורכי דין. היתה זו עבודה משרדית מפרכת, עמוסה ומייגעת משחרית ועד ערבית. ככל שחלף הזמן, הגיעה למסקנה כי מן הראוי שתפנה לאפיק עצמאי בתחום הקוסמטיקה והטיפוח, תחום שנפשה חפצה בו ומצאה בו מוטיבציה רבה.

עד אותה עת, היתה

אמי עצמה

מגיעה

150 שיעורים נבחרים של הרב יגאל כהן

עכשיו > בדיסק און קי

מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה

לפרטים > 03-8000-770

**מלאי של
עיצמה**

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

צילא דמהימנותא

המעבר החד בין אימת הדין הנוראה של הימים הנוראים אל "זמן שמחתנו" בחג הסוכות דורש התבוננות מעמיקה. ביום הכיפורים התנתקנו מכל סממן גשמי, דמינו למלאכי השרת ללא צרכי הגוף. מיד לאחר מכן, אנו נדרשים לעסוק במצווה החומרית ביותר: בניית מבנה פיזי, אכילה, שתייה ואף שינה בתוכה. חז"ל הורו: "צא מדירת קבע ושב בדירת ארעי". במבט שטחי, זו סתירה מוחלטת לטבע האדם. שלווה נוצרת בדרך כלל בבית המוגן מוקף רכוש. יציאה למבנה רעוע, החשוף לפגעי מזג האוויר ושאר מזיקים, אמורה לעורר חרדה. כיצד היא מוכתרת כ"זמן שמחתנו"?

הביאור הוא ששורש החרדה בעולם נובע מאשליית השליטה. האדם בונה "דירת קבע", צובר נכסים ומשכנע עצמו כי "כוחי ועוצם ידי" יגנו עליו. בעומק הנפש, הוא חרד שמא הכל יקרוס. כאשר יהודי יוצא אל הסוכה, הוא מבצע פעולה של קריעת המסווה מעל אשליית ההשתדלות. הוא מכריז: קירות האבן אינם שומרים עלי, החומר אינו מבטיח עתיד. ההגנה היחידה היא "צילא דמהימנותא" - צילו של הקדוש ברוך הוא.

כל עוד האדם נאחז בחזקה באשליית השליטה, הוא נושא על כתפיו משא כבד ובלתי אפשרי. הוא מנסה לנווט בכח בתוך מציאות סבוכה שמעבר להשגתו, חי בחרדה מתמדת מפני הבלתי-נודע, ומתייסר מכל משבר כאילו עתיד היקום כולו מונח רק על כתפיו. המאמץ הבלתי פוסק "לנהל" את העולם, לתכנן כל תרחיש ולשלוט בכל תוצאה, מותיר אותו מותש, דאוג ונטול שלווה.

אך ברגע שבו האדם מגיע לידיעה המנחמת שיש מנהיג לעולם, שמכוון את הדברים לתכלית המדויקת, מסירה ממנו באחת את כל הדאגות המיותרות. ממש כפי שילד צועד ברוגע ובטחון כאשר ידו נתונה בידו האיתנה של אביו, כך פוסע כעת האדם המאמין בשבילי החיים.

עלינו ללמוד את הילדים כי הבטחון האמיתי הוא להישען על אמונה פנימית ולא רק על משאבים חומריים, נעניק להם עוגן נפשי יציב לנצח. הידיעה שהם מוגנים תחת השגחה עליונה בכל מקום ובכל עת, גם כשהם חשים חשופים לחלוטין, תעניק להם עוצמה ושלווה נדירה להתמודד עם אתגרי החיים המשתנים, מתוך ביטחון שורשי, עמוק, יציב ואמונה שלמה ומלווה אותם בכל דרכיהם בנחת ובשמחה גדולה, בלב שלם ותמים.

הלקוחות הוותיקות והנאמנות ביותר שלנו. ראיתי מיד כיצד מירי מנסה להרכין ראש ולחמוק ממבטי.

למען אמי, אזרתי עוז ופניתי אליה: "מירי, שלום לך! הרבה זמן לא ראינו אותך אצל אמא בקליניקה". מירי הופתעה, הפגינה מבוכה קלה, ואמרה בקרירות: "בהצלחה", ומיהרה לצאת מהמעלית. כעבור זמן קצר נתקלתי בה שוב ליד אחת החנויות, וביקשתי להזכיר לה על המבצעים החדשים שאמי פרסמה. מירי רק הפטירה תודה רפה והמשיכה בדרכה.

שורש הדבר התברר לנו רק מאוחר יותר.

במהלך הטיפולים, כשרבות מהנשים היו משיחות את ליבן ומספרות מסודותיהן, היתה אמי נכשלת בלשונה ומעבירה את השיחות הלאה ללקוחות אחרות. יתרה מזו, מתוך רצון להעלות את יוקרתה המקצועית, היתה מתבטאת לעיתים בחריפות ובזלזול כלפי עובדות אחרות בתחום. היא סברה לתומה כי בדרכים אלו היא מחזקת את מקומה, אך בפועל יצרה רושם הפוך לחלוטין.

כאשר זרמו המסרים חזרה, נפלה ההבנה: הנשים לא עזבו בגלל המחיר או המקצועיות, אלא מפני שחששו שמא כשם שהיא מדברת על אחרות ומגלה את סודותיהן, כך היא תדבר בגנותן ברגע שיצאו מפתח הבית. תחושת הדיסקרטיות והאמון - שהם היסוד בכל קשר אנושי ועסקי - נפגעה קשות.

היה זה לימוד מוסר נוקב ונוגע ללב.

עסק ופרנסה אינם נבנים רק על ידי כישרון ומקצועיות, היסוד האמיתי להצלחה ולסיעתא דשמיא בכל עניין הוא שמירת הלב, נקיות הכפיים וזהירות מופלגת בכבוד הבריות ובסודן.

כלל גדול נקוט בדינו: מי שמביא אליך רכילות ודיבורים על אחרים - הוא זה שיקח ממך רכילות לאחרים. חברה מתוקנת ויחסים אנושיים בריאים יכולים להיבנות אך ורק על גבי תשתית איתנה של נאמנות, ישירות ושמירת הפה. ברגע שהאמון נסדק, אין שום מבצע או כישרון שיכולים למלא את החלל. רק זהירות בלשון, אמיתיות ויושרה פנימית מזכים את האדם בברכה, בשלום וביישוב הדעת בכל מעשי ידיו.

קשרים חזקים - בבית, עם הילדים ועם חברים - מבוססים קודם כל על אמון וביטחון. זה מקבל ביטוי גם בזוגיות, כשהפרטיות והסודות של הבית נשארים בפנים ולא יוצאים החוצה, נוצרת הרגשה בטוחה וקרובה. כמו כן בחינוך הילדים שלנו, כשהורים נוהרים לא לדבר רעה על אחרים, הילדים מבינים שהבית הוא מקום בטוח שלא ילעגו או ישפטו אותם בו.

מתנות ומילים יפות יכולות ליצור רושם, אך רק לשון שמורה ולב נקי יכולים להחזיק קשר לאורך זמן.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת: anafeam3@gmail.com

סדקי את הקוד
והשאיף פניה

מתחזקת
מהסרטונים
ולא יודעת איך
להמשיך?

יש לך שאלות
באמונה?

מעוניינת בשיעורי
תורה ליד הבית?

ענפים זה הבית שלך

המפתח ללח האלון <

לחיות באמונה נפילה רוחנית

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

מבחינתי זהו אחד הפרקים הכי משמעותיים שכתבתי בכל הספרים שלי. האמת, תמיד הייתי כזאת... דבקה באמת ואוהבת להציג אותה לכל מי שרק רוצה לדעת. כשיש משהו כ"כ דרמטי וחשוב בחיים שלי, כמו נפילה רוחנית, אני לא יכולה לשאת את זה שזה הפך לדבר שמסתירים אותו או מתביישים בו, זה משהו שדורש במה ראוייה וגם כלים להתמודדות. תמיד כשמדברים איתנו על אמונה, מדברים איתנו על להיות בשמחה, על לקבל באהבה, על האור הגדול שהתשובה מביאה איתה והכח העוצמתי שאמונה מחדירה באדם. כן, מדברים על קשיים ומשברים... אבל על המרחק הזה שאת מרגישה לפתע מחיי האמונה שהיית רגילה אליהם, על נפילה שמביאה אותך לביצוע עבירות ח"ו, על נפילה שמרסקת אותך, על זה לא מדברים מספיק... וזה משהו שחייב לדבר עליו! כי אם לא תדעי כיצד להתמודד עם זה בצורה נכונה, את עלולה חלילה לאבד את עצמך ואת אמונתך ולהתרחק עד כדי כך שהחזרה תהיה כמעט בלתי אפשרית עבורך.

תקופות בעבודת ה'

לכל יהודי יש 'תקופות' בעבודת ה'. יש יום שאת מתעוררת עם מצב רוח טוב, מלאת אנרגיה, הלב מלא שמחה והכרת הטוב, את מקבלת הכל באהבה, מתפללת בכוונה, מברכת בהתרגשות, מודה על עוד הזדמנות לקיים מצווה, על עוד שיעור תורה מרומם, יש בך כוחות אדירים איתם את מרגישה שאת יכולה לכבוש את העולם ושאת שום דבר שיכול לעצור אותך! את מרגישה "ואני קירבת אלוקים לי טוב", הקירבה הזאת אליך, רבוננו של עולם, זה הדבר הכי טוב שקרה לי!

ויש יום... שאת בקושי מגרדת את עצמך מהמיטה. כל מה שמתחשק לך לעשות זה לישון, להיעלם, לבכות, אין לך חשק לכלום. לעיתים זה בגלל משהו שקרה ולעיתים בגלל ששום דבר לא קורה. לעיתים זה בעקבות

סיבה כלשהי ולעיתים זה פשוט לא מובן... אבל זה שם. ואת לא יודעת אם לברך כי מה שווה הברכה בלי כוונה? ואין לי התרגשות בשום מצווה, ואני רואה את כולם נהנים מהחיים בלי תורה ומצוות וזה מכרסם לי בפנים שלי, ואיפה אותה "קירבת אלוקים" נעלמה??

לכל יהודי יש 'תקופות'. לעיתים אני חזקה ובלתי מנוצחת, מרגישה ששום משבר ושום נסיון לא יכול לשבור אותי ולעיתים אני 'מחזיקה בשיניים', נאבקת כדי לקיים את המצוות הכי פשוטות כי פשוט אין לי חשק, אין לי כוח, אין לי אנרגיות, אין לי מצב רוח, אין לי רצון, מרגישה שהקשר כביכול התנתק.

התלמוד מספר על רבי אלעזר בן דורדיא שלא היתה עבירה שהוא לא עשה, הוא היה הפושע הגדול ביותר בעולם! לא היתה אשה שגברים מגיעים אליה תמורת תשלום, שהוא לא היה אצלה.

יום אחד בא אליו משהו ואמר לו: "יש מעבר לים מישהי שעדיין לא ביקרת אצלה..."

לקח שקית של זהובים והלך אליה. כשהגיע אליה, בשעת מעשה אמרה לו: "מי אתה? עפר ואפר... בסה"כ בשר ודם! העולם חולף כהרף עין ומה עשית בחייך שיקבלו אותך לעולם הבא?"

דבריה נכנסו לבו כמו סכין! לפתע הוא התעורר והבין כמה הוא ציער את בורא עולם... הבין שהוא בגד בו. הוא עמד וביקש מהמלאכים בשמיים: "בקשו עליי רחמים!", ענו לו: "לפני שנבקש עליך, נבקש על עצמנו..."

ביקש גם מהמלאכים של הארץ וקיבל את אותה תשובה... ביקש גם מההרים והגבעות, מהחמה והלבנה, מהכוכבים והמזלות... וכולם ענו לו פה אחד: "עוד שאנו מבקשים עליך, נבקש על עצמנו!"

הוא הבין שהדבר לא תלוי באף אחד אחר אלא בו - ישב על הרצפה,

טמן את ראשו בין רגליו ובכה בכי נורא עד שמת מרוב צער! כשהוא נפטר, יצאה בת קול מהשמיים ואמרה: "רבי אלעזר בן דורדיא מזומן לחיי העולם הבא". באותם ימים מי שהיה גדול הדור היה רבי יהודה הנשיא זצ"ל, שכתב את המשניות. כשהוא שמע את בת הקול, הוא בכה ואמר: "יש קונה עולמו בשעה אחת ויש קונה עולמו בשבעים שנה". רבי יהודה הנשיא עומד ובוכה, שבעים שנה עמל כדי להגיע לחיי העולם הבא והנה יש אדם שעשה זאת ברגע אחד!

הסיפור הזה בא ללמד אותנו דבר חשוב מאין כמותו. לא משנה כמה רחוק וכמה נמוך אדם יורד ברוחניות, הוא יכול להפוך את כל הקערה על פיה ברגע אחד! לעיתים אנו פוגשים אנשים שהם כ"כ רחוקים מחיי תורה ומצוות עד שנדמה לנו שאין סיכוי שהם אי פעם יחזרו בתשובה... או אנשים שהיו קרובים ולפתע התרחקו... אך עלינו לדעת שבכל יהודי יש ניצוץ אלוקי ואין לדעת באיזה שלב בחיים הוא יידלק פתאום והאדם יחווה התעוררות רוחנית מופלאה שתשנה את חייו.

נשים בהלכה

הרב נחיה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר להכניס לתוך הסוכה סירים ומחבתות?

אם רגיל להביא הפח למקום האכילה בביתו כל השנה, מותר לעשות כן גם בסוכה. אבל מי שאינו רגיל לעשות כן במשך כל ימות השנה, אין לעשות כן בימי חג הסוכות להביא פח האשפה לסוכה

האם מותר להביא את פח האשפה לסוכה כדי לפנות את הזבל לאחר הסעודה?

אם רגיל להביא הפח למקום האכילה בביתו כל השנה, מותר לעשות כן גם בסוכה. אבל מי שאינו רגיל לעשות כן במשך כל ימות השנה, אין לעשות כן בימי חג הסוכות להביא פח האשפה לסוכה.

זוכים להיות חלק בהחזקת תורה!

מעל 180 אברכים

לומדים בכולל "יביע אומר" ומתפללים לזכות מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים

לזכויות נצח חייגו < 03-8000-770

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

יצפני בסכה ביום רעה

בחג סוכות בקדוש, הקב"ה מגן עלינו. הוא שומר על כל המתנות הרוחניות, שרכשנו בימות החגים הקדושים, שישפיעו עלינו שפע טוב וברכה לשנה הבאה עלינו לטובה.

דווקא על חג הסוכות נאמר "ושמחת בחגך והיית אך שמח" - מצווה עלינו לשמוח בחג הסוכות במיוחד.

עברנו את חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות, דרך ראש השנה, שבו אימת הדין מורגשת באוויר, לאחר מכן יום הכיפורים, מחילת העוונות וסליחת כל החטאים, על ידי ה' יתברך בכבודו ובעצמו, כולנו נקיים כשלג. ואז בשיא הקדושה, מיד בצאת יום הכיפורים, הולכים עם ישראל קדושים, ועוסקים "מחיל אל חיל".

מיד מתחילים לבנות ביזע את הסוכה הקדושה.

מקשטים ומכינים את המקום הקדוש, שמכיל בתוכו את האושפיזין

הקדושים, את האבות הצדיקים, שכל אחד מהם משפיע שפע ממקור אחר בשמיים, על הבית ויושביו.

מהו העניין הכל כך חשוב של שמחת חג הסוכות? מדוע כולנו מרגישים את השמחה ברחובות? למרות שלעיתים חם בסוכה, היתושים לעיתים עוקצים וכיף יותר לאכול במזגן, בכל זאת ולמרות זאת - כולם שמחים וצוהלים, שרים ורוקדים למראה הקישוטים הנהדרים בסוכה המותירה ריח גן עדן אחריה...

הקב"ה אומר לעמו היקר, לצאת מדירת קבע ולדור בדירת ארעי, בסוכה. זה בא ללמדנו עניין חשוב בחיים.

רק כאשר אנו מבינים שהכול בחיינו ארעי - נוכל להיות שמחים באמת. רק ברגע שנדע, שהקב"ה נותן לנו הכל במתנת חנם וכלום לא שלנו באמת, אזי תכנס השמחה ללבנו.

כך לא נתאכזב שמשוה לא הולך כפי שציפינו, כי כלום לא שלנו באמת. ברגע שאדם בטוח, שכל מה שהשיג, שלו הוא, טעות יש בידו.

שהרי הבית שקנה או השכיר, אינו שלו, כי במותו לא יקח אחריו דבר. והילדים, אינם הגיעו מכוחו, הרי הקב"ה הפקיד אותם בידיו, במתנת חנם. לא עשית כלום, בשביל לקבל כאלו מתנות.

מי שמתגאה בחכמתו וביכולתו, אינו שמח, משום שבכל רגע יכול להתאכזב שלא הצליח כפי שציפה, אך ברגע שנבין שהכל בחיינו ארעי, וכלום לא בכוחנו לפעול - רק אז נהיה שמחים באמת.

נזכור תמיד, כי כל מצוותיו של הקב"ה, הן טובות ומאירות את הדרך באפילה... הן הנותנות כוחות לנפש ולגוף.

לא נעזוב אותן לעולם, גם כשלא נבין מדוע... חג שמח!

אווירה של עונג עילאי. אך כשהלב עדיין פונה להבלים ובלבולים, עצי הסוכה אוספים את צילם, והוא מרגיש בה אי-נוחות עד שהוא מחליט לצאת.

לכן, לדעת רבי אליעזר במסכת סוכה, הצטוונו לשבת בצל הסוכה זכר לאותם ענני כבוד קדושים שהקיף בהם הקב"ה את עם ישראל במדבר בצאתם ממצרים. בניגוד למן ולמים מבאר מרים שהיו מיועדים לכולם, ענני הכבוד קיבלו לתוכם רק את מי שהיה שלם בקדושתו ובאמונתו. מי שעסק בדברים שאינם טהורים - הענן היה פולט אותו החוצה. ועכשיו נשאלת השאלה: למה התורה מצווה אותנו לשבת בסוכה דווקא בחודש תשרי? הרי אם מצוות סוכה היא זכר לענני הכבוד שהקיף בהם הקב"ה את ישראל בצאתם ממצרים, היה יותר מתאים שנשב בסוכה בחודש ניסן, לא? שהרי בניסן היתה יציאת מצרים?

אלא, שהבנו שהסוכה מקבלת בשמחה רק מי שנקי וטהור מעוון. ולכן ציווה אותנו ה' לשבת בסוכה דווקא בחודש תשרי! מיד לאחר הימים הנוראים ויום הכיפורים. בימים אלו, כשכל אחד מ ישראל עשה תשובה ונטהר מעוונותיו, כולנו ראויים וזוכים לחסות בצילה הקדוש של הסוכה ולהתברך מאורותיה הנשגבים. שבת שלום וחג שמח!

תאיר ארץ
מזכת הרבנים
תאיר גולן

העץ ה"בודק"

בפרשת אמור מצווה אותנו התורה שביום ה-15 לחודש תשרי נשב בסוכה שבעת ימים. במדרש בראשית רבה, מבואר שזכינו למצווה זו בזכות אברהם אבינו, שאמר לשלושת אורחיו: "וְהָשָׁעֲנוּ תַּחַת הָעֵץ". ומה הקשר בין העץ של אברהם אבינו למצוות סוכה? הוזהר הקדוש מסביר שהעץ של אברהם אבינו לא היה סתם עץ, אלא היה עץ מיוחד - "עץ בודק". אם האורח היה שלם באמונתו בה', העץ היה פורס עליו ענפים ומצל עליו בנעימות. אך אם שכן בלבו של האורח שמץ של אפיקורסות או עבודה זרה, העץ היה אוסף את ענפיו ומסרב להצל עליו. אברהם אבינו לא היה מוותר: הוא היה מטהר את האורח על ידי מטביל אותו בנחל, ומקרב אותו באהבה לאמונה הטהורה.

מסתבר שגם עצי הסוכה שלנו הם "עצים בודקים"! הסוכה אינה רק סכך וענפים, אלא מדד לאמונה שבלב. כשאדם נכנס לסוכה תמים באמונתו עם ה', עצי הסוכה שמחים לקראתו, פורסים עליו צל נאה ומשרים עליו

ארגון "ענפים", בנשיאות הרב יגאל כהן
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של
קירוב לבבות "חברותא טלפונית" -

שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם בנות
שמחפשות להתחזק

ללא
נסיון

מתאים
לכל גיל

בבית
שלך

בזמן
הפנוי

לפרטים והתקרבות <
055-6-888-010

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

הקבצן העשיר (1)

תקציר משבוע שעבר: ג'ון קלט אדם שכל כולו משדר עשירות ורצה תרומה, והתברר שהכל זיוף ומנסה להבין את מעשיו:

וראה אותו נפגש עם קבצן של ממש, שהיה לבוש בבגדים מרופטים. ג'ון זכר אותו גם הוא קיבץ נדבות באותו כיכר, ושניהם התיישבו באחד הספסלים הצדדיים.

ג'ון עצר מהליכתו במרחק בטוח, כדי שלא ישימו לב אליו, וגם יוכל להתבונן על מעשיהם. הוא ראה את הקבצן בעל הבגדים המרופטים מוציא מתיקו המרופט שקית גדולה של מטבעות ושטרות, ומחלק אותם באופן שווה, מחצית אליו, ומחצית השנייה מגיש לקבצן העשיר.

באותו הרגע הבין ג'ון את התכסס כולו. שני מקבצי הנדבות היו קבצניים אמיתיים ופעלו בשיתוף פעולה מלא, העשיר גרם לאנשים לתרום כסף רב לאיש העני' שעמד במרחק מה ממנו.

ג'ון החליט לחקור זאת לעומק וגילה דבר עצום: שבדרך המתוחכמת הזו אנשים תרמו פי ארבעה לקבצן העני' מכפי שהיו תורמים אילו לא היו רואים את האיש שהציג עצמו כ'עשיר', כך שגם לאחר שהתחלקו ברווחים עדיין הרוויחו פי שניים.

ההסבר לדבר: שהאיש שהציג את עצמו כ'עשיר' גרם לאנשים לשים לב שיש עניים בעולם, ותשומת הלב גרמה להם לתרום, יכולת הרמת המודעות היא עצומה.

במה דברים אמורים אלינו, חינוך הוא תחום מאד רחב ומסוכן אחד הדברים המסוכנים היא חוסר תשומת הלב שלנו שלא בכוונה מעומס החיים, מאלף ואחד סיבות.

לצערנו הרב הרבה פעמים אנחנו מתעסקים בחינוך הילדים רק באופן השלילי, כאשר הוא לא בסדר, שמתלוננים עליו, כשהוא מציק מפריע וכדומה.

הבה ונחשוב למה?

ותיריה מזאת רק כאשר יש חושך מעריכים את האור, רק כשהילד עושה בלאגן אנחנו מעריכים את הילד שלא עושה בלאגן, ובמקום לחשוב טוב איך אני גורם שהילד הבלאגניסט התעסק יותר באור שבו, ולהעצים את החלקים הנפלאים שלו, אנחנו עוסקים בלהיפך.

לי אישית הסיפור של ג'ון נגע ללב מהמקום הזה של חינוך הילדים, לרומם אותם, להעצים את הנפש שלהם, למצוא את החלק הנפלא שלהם, ולהפוך אותו לעוצמה בלתי נתפסת, לגרום לו לחוות הצלחות.

ושוב אני יאמר את מה שאני בכל פעם הכל מתחיל ומסתיים בתפילה ובסייעתא דשמיא עצומה.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

יש תנאים לשמחה

כשנסיים לשלם את המשכנתא, כשהילדים יגדלו קצת, וכשתהיה לנו סוף סוף חופשה אמיתית - אז נוכל לנשום ולשמוח ביחד", אמרה שירה בקליניקה והביטה בי בצפייה. בעלה, דניאל, הנהן בהסכמה מלאה. שניהם חיו בתחושה מתמדת של "המתנה לחיים האמיתיים". מבחינתם, עכשיו זה הזמן לסבול, לרוץ וללחוץ על הגז, והשמחה הזוגית כבר תגיע באיזה עתיד רורד, רגוע וערטילאי. בינתיים, בתוך עומס השגרה, הלחץ הכלכלי והעייפות המצטברת, הבית שלהם הפך לזירה מתוחה שבה החום, השמחה והחיבור נדחקו לפינה וחיכו ל"זמן מתאים יותר".

בטיפול הזוגי אנו קוראים לזה "מלכודת התנאים": האמונה השגויה שאושר ושמחה בקשר תלויים בתנאים חיצוניים מושלמים. אנו מתנים את הקרבה, החיבור והרגוע בהישגים עתידיים - ומפספסים לחלוטין את החיים האמיתיים שקורים כאן ועכשיו. כשבני זוג מפסיקים לשמוח בהווה, הקשר הופך למשימתי, יבש ומתוח, והבית הופך לפרויקט ניהולי מתיש במקום למפלט של אהבה וקרבה.

והנה מגיע חג הסוכות, המוגדר כ"זמן שמחתנו", ומציב פרדוקס מדהים. התורה מצווה אותנו לצאת מהבית המוגן, היציב והממוגן, ולעבור לגור ב"דירת ארעי" - מבנה ארעי עם גג ענפים שדרכו נושבת הרוח והגשם עלול לטפס. ודווקא שם, בדירת הארעי הלא-מושלמת והסדוקה, נצטוונו להיות "אך שמח!"

הסוכה מלמדת אותנו יסוד פסיכולוגי ורוחני אדיר: שמחה בזוגיות אינה תוצאה של נסיבות נוחות - היא החלטה יומיומית! שמחה אמיתית אינה תלויה בבית חלומות, בקריירה משגשגת או בחופשה יקרה, אלא ביכולת לייצר רגעים של אושר, חום וחיבור בתוך השגרה, הפשטות והחוסר השלם של החיים.

אז איך מביאים את "זמן שמחתנו" לתוך הבית הזוגי? קודם כל, משחררים את התנאים ומפסיקים להתנות את השמחה הזוגית ב"כאשר...". הקשר שלכם ראוי לחום, לחיך ולחיבוק כבר עכשיו, בדיוק כפי שהוא כרגע.

שנית, צרו לעצמכם רגעי "סוכה" יומיים: 15 דקות של ניתוק מוחלט ממסכים ולחצי חוץ - זמן מוגן, פשוט ונינוח שמוקדש כולו לשיחה טובה, קפה משותף או צחוק. אל תלכו לישון לפני ששיתפתם זה את זה בדבר אחד קטן וטוב שקרה לכם יחד היום, ואל תחכו לאירועים נוצצים כדי לחגוג את הביחד שלכם. כשלומדים לשמוח בתוך דירת-הארעי של השגרה, מגלים שהשמחה היא לא היעד שמגיעים אליו בסוף הדרך - היא הדרך עצמה.

טעמי + המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

חג סוכות חג האמונה

הזוהר הקדוש קורא לסוכה "צילא דמהינותא" צל של אמונה. ובהלכה מבואר שסוכה היא זכר לענני כבוד שהקיפו אותנו במדבר, וכל עניין הענני הכבוד הם בעצם השגחה פרטית, דיינו אמונה בקב"ה שמנהיג אותנו לפרטי פרטים.

הגאון מווילנא מסביר שהטעם שחג סוכות מגיע אחרי כיפור, ולא אחרי פסח שאז קיבלנו את ענני הכבוד, מכיוון שאחרי חטא העגל נסתלקו ענני הכבוד, ומשה התעקש שרק הקב"ה בעצמו ישגיח על ישראל, ולא מלאכים או שליחים שרים או מזלות, כמו שיש אצל אומות העולם ששרים ומזלות מנהיגים אותם, ואין להם קשר ישיר עם הקב"ה. התפילות של משה רבנו ועם ישראל, גרמו שביום כיפור אמר הקב"ה למשה, 'סלחתי כדברך', וחזרו ענני הכבוד וההשגחה הפרטית. דיינו העננים בעצם מבטאים

את ההשגחה הפרטית לעם ישראל, הם הנמיכו הרים והגבירו בקעות, הרגו נחשים וחיות רעות, שמרו מאויבים, ואפילו מכבסים ומגהצים את בגדיהם, ועוד ניסים ונפלאות, דברים אלו מבטאים בעצם שהקב"ה הוא שפועל הכל, וזהו יסוד האמונה, שאדם יבין שאין בכך בשר ודם, כולל הוא עצמו, לא להזיק לו, ולא לתת לו, אין לחץ ואין עצבות, אלא הכל בהשגחה פרטית מה' יתברך, ולכן אנו יוצאים לדירת עראי ועוזבים דירת קבע, כדי להדגיש זאת שבאמת אין הבדל ביניהם, לא הבית שומר עלינו אלא רק ה' יתברך, ולכן זה חג של שמחה, ואין מה לכעוס או להתאכזב, לא על עצמנו ולא על אחרים, וצריכים אנו לעבוד על השמחה מכח האמונה בימי החג הקדושים, שהקב"ה הוא בעל הכח ויכול הכל ואין דבר עומד בפניו, והוא היחיד שמשפיע עלינו ואין עוד מלבדו כלל, ולבנו יתמלא שמחה בו יתברך, ויסוד זה רמזו גם בארבעת המינים שהם היחידים שאין להם מלאך ממונה עליהם שמכה אותם ואומר להם גדל כמו שאר הצמחים, אלא הקב"ה בעצמו מגדלם.

אלא שנשאר דבר אחד להבין שהרי אפילו שהכל בידי ה' בלבד, מי אמר שהוא יעשה תמיד מה שטוב לנו? את זה נלמד בשבוע הבא אי"ה

האיבר החשוב ביותר

אלי תמיד האמין שהשכל פותר הכל. כנער בוגר שנידב עצות חכמות לכל מי ששיתף אותו בצרתו, הוא היה בטוח שניתן להתמודד עם כל משבר או כאב בעזרת היגיון בריא. רגשות נתפסו אצלו כמשהו ילדותי.

כך למשל, שאחיו אבינועם בן השלוש בכה שנשבר לו הצעצוע, אלי טפח על שכמו והפטיר: "אבינועם, רק תינוקות בוכים. מה אתה תינוק?!". אבינועם השתתק. הוא התחבט אם להמשיך בפורקן הצער דרך בכי או להשתתק כדי להוכיח שהוא גדול. בסוף הוא בחר באפשרות השנייה, ואלי היה מרוצה שהצליח להגביר את שכלו של זאטוט ולפתור את בעייתו.

באחד הימים הוא נסע עם אביו ברכב. אביו ניצל את שעת האיוות ושאל: "אלי, מהו לדעתך האיבר החשוב ביותר בגוף האדם?".

"המח?!". הוא השיב ללא היסוס, "בזכותו אנו חושבים, מוצאים פתרונות ועוזרים לאנשים עם בעיות".

האב חייך והניד בראשו. "תשובה יפה, אבל לפעמים השכל לא מספיק כדי לעזור לאדם שנמצא בצרה. תמשיך לחשוב".

אלי המשיך להרהר, מנסה לשחזר באיזה עוד איברים הוא משתמש כדי לעזור לאחרים. "אתה מתכוון אולי לפה? הרי בעזרתו אפשר לומר את העצות החכמות".

השיב האב: "לא. יש שתיקות ששוות יותר ממילים. תמשיך לחשוב". הנסיעה הסתיימה ואלי לא מצא תשובה. הוא הבטיח לספק את התשובה בעצמו.

חודש חלף וסבו של אלי נפטר במפתיע. סבא החכם היה דמות להשראה עבור כולם, ובפרט עבור אלי. הוא עמד בצד וראה את אביו, שתמיד נראה לו יציב וחזק, ממרר בבכי מול כולם. הוא לא ידע מה לומר כדי לחזק את אביו מול כאבו העמוק, אז הוא פשוט נעמד לידו וחייב אותו חזק. אביו חייב אותו בחזרה, הניח את ראשו על כתפו והמשיך לבכות.

לאחר דקות ארוכות של בכי, אביו פנה אליו ואמר: "הבנת מהו האיבר הכי חשוב? הכתף! הכתף היא האיבר החשוב ביותר בגוף".

"בגלל שהיא מחזיקה את הראש שלנו?", שאל אלי בבלבול.

"לא", ענה האב, "כי היא מסוגלת לתמוך בראשו של אדם עצוב שעובר רגעים קשים, ולחזקו הרבה יותר מכל מילה או עצה שכלית".

אתה שחקן או אוהד?

לפני מספר ימים התבקשתי על ידי מורנו ורבנו, הרב יגאל כהן שליט"א, לנסות לדבר עם אדם שהחליט לוותר על חייו. אותו אדם, שהרחיב לספר על מאורעות חייו המורכבים, הסביר שזו ההחלטה הנכונה ביותר, לדעתו, שעליו לעשות.

לפני שנדבר על המסר שבמאמר זה, ברצוני לתת דגש לרגישותו הרבה של מורנו ורבנו שליט"א לכל כאב שמוצג בפניו. אני בטוח שישנם כאלו שישאלו, ולא בהכרח יבינו את גדלותו של אדם שמרגיש בכאבו של האחר, ויתרו לעצמם: הרי מדובר במקרה קשה, ולכל יהודי זה אמור, לכל הפחות, להכאיב מעט.

ברצוני לחדד תחילה נקודה זו.

ברגע שאדם שומע צרה אחר צרה, בקצב מסחרר, וצרות חריגות ביותר, הרגש שנמצא בתוכנו עלול להפוך קהה, וכבר קשה לחוש ולהשתתף בצעריו של השני. אך בזמן שאני זוכה להיות במחיצתו של הרב שליט"א, הדבר בולט ומעורר התפעלות: כל צרה שמגיעה לשולחנו של הרב מלווה באנחה כבדה, כאילו, חלילה, מדובר בצרה פרטית שלו.

נחזור לאותו אדם.

בשיחות שהיו לי עמו, המסר היה אחיד: הוא רוצה להרים ידיים ולוותר. הוא כבר אינו מסוגל להתמודד עם החובות שרובצים עליו ועם האיזונים, שאין כאן המקום לפרטם. וכאן נשאלת השאלה: האם הוא צודק? כמוכן שעל פי ההלכה אין בכלל שאלה. אך נניח לרגע שהדבר לא היה אסור על פי התורה, מה היינו עונים לו? בדומה לשאלה זו, הסביר פעם הרבי מליובאוויטש ששאל את תלמידיו שאלה מרתקת: מה ההבדל בין שחקן לאוהד?

כמוכן שהיו שניסו להסביר הסברים והבדלים שונים ומשונים, אך לא לתשובות אלו הרבי ציפה. הוא המשיך להעמיק בשאלה, עד שלבסוף השיב את התשובה המדויקת, עם המסר הכל כך עוצמתי: "ההבדל המרכזי בין אוהד לשחקן בא לידי ביטוי בעיקר במהלך המשחק, ובמיוחד כאשר תוצאת המשחק כבר נראית ברורה. חלפה מחצית מהמשחק, יש יתרון משמעותי לאחת הקבוצות, והדקות האחרונות מתקרבות. מבחינתו של האוהד, אפשר כבר להתחיל לחגוג את הניצחון או להשלים עם ההפסד ולהתקפל מהמגרש. אך השחקן, אף על פי שהוא רואה שהקבוצה שמולו צועדת לעבר ניצחון מוחץ, אינו מוותר. הוא ממשיך לרוץ עד הרגע האחרון, במטרה לנצח".

המסר עוצמתי עד כדי כך, שאינו זקוק להסבר. בחיים אנו צריכים להחליט: האם אנחנו שחקנים או אוהדים? אם אתה שחקן, מחשבת הוויתור על החיים אינה רלוונטית כלל וכלל. אתה צריך להמשיך לרוץ עד שריקת הסיום. גם אם נפלת, גם אם נראה לך שהיצר הוא המנצח הגדול, כל זמן שאתה חי, המשחק עדיין לא הסתיים, ותפקידך לחתור אל הניצחון.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל <karovrachok1@gmail.com>

חפשו בגוגל
"ענפים לילדים"
ותהנה מצפיה קסומה

תכנים חינוכיים לילדים

סדרות האנימציה של "ענפים" מעניקות מסר משמעותי
כזה שכל הורה יכול להרגיש בטוח.

מפתחות
אינטליגנציה רגשית

מעשירות
את הידע

מעבירות
ערכים

הכל בשליטה של בורא עולם!

בספר תהילים מזהיר אותנו דוד המלך: "אַל תִּבְטְחוּ בְנִדְבִים בְּכֶן אָדָם שְׁאֵאִין לוֹ תִשְׁעָה" (קמו, ג). המילים הללו קיבלו השבוע פנים ומשמעות עמוקה בסיפור מדהים שקרה לאברך כולל, שמקדיש מזמנו בכל יום ללימוד תורה משותף עם אדם חילוני.

במשך שבועיים, האברך אחר בקביעות לחברותא שלו. כשנשאל בעדינות לסיבת העיכוב, הסביר שמכר את רכבו הישן והוא תלוי כעת בלוח הזמנים המורכב של האוטובוסים. שהתרגש מהזכות הגדולה ללמוד תורה, אמר לו מיד: "יש לי מגרש מכוניות גדול. למה לא פנית אליי? בוא מחר, ותן לי לעזור לך כהכרת הטוב".

האברך שמח מאוד והיה בטוח שהנה, הישועה שלו הגיעה בקלות ובמהירות. למחרת הם נפגשו במגרש, סיירו בין הרכבים והשקיעו זמן רב בחיפוש, אך שום רכב לא התאים לצרכיו או לתקציבו. אחרי שעה ארוכה, הם נפרדו בלחיצת יד ובלי עסקה.

בדרך הביתה, באוטובוס, תפסה את האברך תובנה מטלטלת. הוא הבין שברגע שהוצעה לו העזרה, הוא תלה את כל יתרו בבושר ודם. הוא שכח להתפלל ולבקש סייעתא דשמיא, ולא פנה לבורא עולם שיכוון אותו לטוב ביותר עבורו. הוא בטח ב"נדיב", ושכח את מקור הברכה.

באותו ערב הוא עשה שינוי תודעתי עמוק. הוא פתח את אתר המכירות, אך הפעם התחיל בתפילה מעומק הלב: "רבונו של עולם, אני עושה את ההשתדלות שלי, אבל הכל בידיך. אם הרכב הזה נכון לי, תזכה אותי בו. ואם לא - תרחיק אותו ממני". דקות ספורות לאחר מכן הוא מצא מודעה על רכב מצוין ממש סמוך לביתו. בתוך פחות משעה העסקה נסגרה.

המסר עבורנו, ובפרט בתהליך ההתחזקות, הוא ברור: יהודי מחויב לעשות השתדלות ולפעול בעולם, אך הלב חייב להישאר מחובר רק לקדוש ברוך הוא. כשאנחנו בוטחים בה' באמת, חסדיו מלווים אותנו בכל צעד ואנו זוכים לראות ישועות מעל הטבע.

חירוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג
תשועה ברב יועץ

בית אבות ממולכד...

בשיקגו חי יהודי עשיר ששווה כמעט מיליארד דולר, אשר את סוד עושרו סיפר לידידי ואהובי ז. מ. הי"ו, וכך סיפר: שנתיים לאחר נישואיו, התקבלתי לעבודה בתפקיד: "רואה חשבון" בבית אבות מקומי, וכך ביליתי חמש שנים רגועות ושקטות עם משכורת צנועה

יום אחד פנה אלי הבעלים של בית האבות, והציע לי הצעה מפתה, וכך אמר: אני כבר אדם מבוגר, ואין בכוחי לנהל את רשת בית האבות שיש לי, ובהיות שמצאת חן בעיניי, אני רוצה למכור לך את שמונת הבניינים עם כל הציוד אשר בתוכם כולל הזיכיון, בחצי מחיר!!!

אני כמעט נפלתי מהכסא, במיוחד כשהוסיף ואמר, שגם במשכנתא הוא מוכן לעזור לי בקשריו הענפים עם הבנקים.

לא היה לי הרבה זמן לברר, אך בבירורי המועטים אמרו לי ידידי יודעי דבר, שכדאי לי לחטוף את העסקה כל עוד שהיא קיימת.

בלי להתמהמה סידרתי את כל המסמכים הדרושים, וחתמתי חוזה על העסקה שאמורה להיות מכרה זהב נדיר עבורי.

כעבור חודשים התבהרה לי התמונה במלואה: הבוס שהיה חבר ממש טוב שלי, התגלה כנוכל ממדרגה ראשונה!

המניע היחיד שגרם לו למכור לי את בית האבות ובמחיר שכזה, היה מידע מדויק שהגיע אליו מחברו המקושר לממשל המקומי של שיקגו, שבעוד חודש המושל מעביר חוק שכל בתי האבות, יהיו תחת שליטה של הממשל המקומי, והמחירים יהיו בפיקוח, כך שהעסקה היא ממש חתול בשק, משום שכאשר בתי האבות יהיו בפיקוח ממשלתי, גם ב-80 שנה לא אצליח להחזיר את המשכנתא, למרות המחיר הנמוך, אך לבורא עולם היתה תכנית אחרת... וממש יום אחד לפני שהחוק יצא לפועל, המושל נפח את נשמתו, והמושל שהגיע תחתיו זנח את התוכנית, כך שהחוק מעולם לא יצא לפועל, לאכזבתו של חברי (לשעבר) הנוכל.

לאחר חישוב קצר, מכרתי את "בתי האבות" במחיר מלא, והרווחתי ביום אחד מיליוני דולרים, ואת כסף זה השקעתי בחברה לקידוחים, שגם היא הגיעה אלי בדרך לא דרך, ומצאנו בארות של נפט ומכרה של ילומים, והיום החברה הונפקה בבורסה, ושוויה נאמד בכמיליארד דולר...

אם נתבונן קצת, נגלה שכולם רודפים אחר הממון, בעוד שהממון אינו אפילו אמצעי, שהרי ברצות ה' לא יועילו מיליוני דולרים לקנות אפילו לחם פרוס מהמכולת.

וכמו שאירע לי בשבוע האחרון, כאשר הגעתי למכולת כדי לקנות לחם וחלב לביתי, וגיליתי שאין כסף בכיס, ולחזור לביתי להביא כסף לא היה שייך באותה העת, ומיד פניתי לבורא עולם "שיארגן" לי כמה שקלים... והנה לאחר כמה שניות עבר לידי חבר, והלווה לי כמה שקלים, וקניתי את הלחם והחלב.

לאחר כמה דקות גיליתי דבר מדהים: היה באחד מכיסי אלפיים ומאתיים ש"ח...!!! ולא שמתי לב לכך. ואז הבנתי שלא עם כסף קונים, אלא עם גזירת ה' בלבד!!!

בברכת שבת שלום ומבורך

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafam3@gmail.com

אמונה בסוכה

שבת שלום חברים,

נמצאים אנו בחג חשוב ומהותי בחיינו של כל יהודי, בן ובת של מלך. חג הסוכות מלמד אותנו יסוד גדול באמונה - לדעת להישען ולסמוך על הקדוש ברוך הוא בכל מצב. גם ברגעים שנראה לנו חשוך, וגם בזמנים שבהם אנחנו מרגישים ששום דבר משמעותי לא מתקדם בחיים שלנו, מגיעה הסוכה ומוכיחה לנו שגם דבר שנראה עראי וחולף יכול להפוך לדבר קבוע ונצחי לדורות.

פרקי אבות, שאנו לומדים בהם בכל שבת כאן במדור, מלמדים אותנו כיצד להכניס את דרך התורה והמצוות עמוק אל תוך הלב, ולהפוך את

הערכים הגדולים של התורה לחלק בלתי נפרד מחיי היום-יום שלנו.

המשניות בפרקי אבות נותנות לנו כלים להתמודד עם נסיבות ומצבים שונים שאנו פוגשים בכל יום. כי אם לא נלמד להתגבר על הדברים הקטנים, הם עלולים עם הזמן להפוך להרגלים גדולים וקבועים בחיים שלנו.

ומתוך ארבעת המינים הקדושים נלמד לקחת את הטוב שנמצא בתוכנו - את האמונה, השמחה והרצון להתקרב לה' יתברך. ובעזרת ה', בזכות התמודד בלימוד פרקי אבות ובקיום התורה והמצוות, נזכה לחיים טובים, שמחים ומאושרים.

שבת שלום ומבורך

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"

וראש מדרשיית ענפים ב"ב

גל וליבי

חג שמח ושבת שלום לכל הילדים היקרים.

גל וליבי: חג סכות הגיע, החג שהתורה כתבה עליו "ושמחת בחגך והיית אף שמח". חג מיוחד במינו. אחרי שעברנו את הימים הנוראים והקדושים, הגענו בשעה טובה לחג סכות.

גל: הפעם ילדים נלמד על הלכה חשובה שקשורה לכל השנה, אבל בדרך כלל בחג אנו נפגשים בה.

ליבי: נכון, אבא ואמא קנו לכם בגדים חדשים... אז דעו לכם שיש ברכה מיוחדת עליהם. הרי אתם שמחים שיש לכם בגדים לכבוד החג, לכן כתוב בהלכה שצריך לברך 'שהחינו' עליהם.

גל: ואפשר לכוון בקדוש בברכת 'שהחינו' גם על הבגדים.

גל וליבי: לכן ילדים חביבים תלמדו גם אחרים את ברכת 'שהחינו' על הבגדים, וכמוכן לא לשכח להודות להורים שקנו לכם את הבגדים.

שבת שלום וחג סכות שמח

שבת שלום

משתנים, ולהרגיש שהקדוש ברוך הוא תמיד אתנו. ובחג הסכות הקדוש ברוך הוא נותן לנו שמחה מיוחדת, זמן איכות עם המשפחה, הזדמנות להרגיש קרוב אליו, וברכה לכל השנה. כמו שהנשר שומר על הגוזלים שלו, הקדוש ברוך הוא שומר עלינו בסכה ובכל מקום!

שבת שלום וחג סכות שמח

פרשת שבוע וארץ

חג סכות

היה פעם ילד שאמא הכינה לו בית קטן מקרטון בחצר. "למה אני צריך בית קטן כשיש לנו בית גדול?" שאל הילד. אמא חיכה: "תנסה לישון שם לילה אחד ותראה." באמצע הלילה ירד גשם. הילד בבית הקטן שמע כל טפה, הרגיש את הרוח, וראה את הכוכבים דרך החר הקטן בגג. פתאם הבין: "וואו. בבית הגדול מעולם לא שמתי לב כמה הקדוש ברוך הוא שומר עלי!"

זה בדיוק מה שקורה בסכה. בפרישת האזינו שקראנו, משה רבנו שר שירה על איך הקדוש ברוך הוא שומר עלינו כל הזמן - כמו נשר ששומר על הגוזלים שלו. אבל לפעמים אנחנו לא מרגישים את זה כשאנחנו בבית הגדול והחזק שלנו.

ואז מגיע פעת חג הסכות - זמן הבית הקטן שלנו!

אנחנו יוצאים מהבית החזק ונכנסים לסכה הקטנה עם הקירות הדקים וגג העלים. פתאם אנחנו מרגישים כמה הקדוש ברוך הוא קרוב אלינו.

כשיושבים בסכה אנחנו שומעים את הרוח, רואים את הכוכבים. זה כמו להיות בחיבוק של הקדוש ברוך הוא.

ילדים יקרים, הקדוש ברוך הוא רוצה שנזכר שהוא שומר עלינו תמיד - לא רק בבית הגדול, אלא בכל מקום.

בסכה אנחנו לומדים שהדברים הכי חשובים בחיים הם לא הבית הגדול או הרהיטים היקרים - אלא המשפחה שאוהבת אותנו וה' תברך ששומר עלינו.

הסכה מלמדת אותנו להיות מאשרים עם מה שיש לנו, לא לפחד כשדברים

מצאו 10 הזאים

מהלך

הפסוק למסע צפירה

הילד/ה הזוכה
ישעיה פרידמן
נוף הגליל

תשובה מפרשת עקב:
"וּנְגַם אֶת-הַצָּרָעָה יִשְׁלַח יְהוָה
אֵלֶיךָ בָּם עַד-אֲבֹד הַנַּשְׂאִים
וְהַנְּסֻתִים מִפְּנֵיךָ"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

מזהה את בגדיך? אמרה לו השכנה שכן, ולאחר שהתבוננה בבגדים

אמרה: "כל ערמת הבגדים הזו שיכת לי!"

כשראה זאת הרב, גער בה ואמר: "בגדים

אלו אינם שכינים לך כלל! כי אם לחברתך."

יצא הרב והחזיר את ערמת הבגדים לאשה

הראשונה שבאמת שכינים

לה. ובכך הצליח רבי

אליהו חיים מיזל לדון את

שתי הנשים דין נכון וישר

מגיש: הרב
מאור חוביבה

סיפורי צדיקים

נפרים דברי אמת

רוח קרירה ונעימה נשבה לה באוויר, זהו זמן מתאים ביותר לתלות את הכביסה המכבסת. יוצאת לה עקרת בית במרץ רב, עם ערמת הכביסה שלה לעבר חבלי הכביסה התלויים בחצר, ובשמחה רבה תולה את כל הכביסה הלבנה שעמלה וטרחה לכבסה לאחר שעה קלה, יצאה גם שכנתה ותלתה אף היא את הבגדים הלבנים שכבסה. לאחר שסיימה לתלות את הכביסה חזרה לביתה לאחר זמן הגיעו גנבים וגזרו את חבלי הכביסה שבחצר, וגנבו את הבגדים הלבנים שהיו תלויים בו, ונעלמו מן המקום. אבל נשארו הבגדים הלבנים שעל החבל השני שבהם לא נגעו. לאחר המקרה יצאו שתי השכנות מבתיהן, וכל אחת מהן טענה כלפי חברתה שהבגדים התלויים שנשארו בחבל שכינים לה, והבגדים שנגנבו שכינים לחברתה. לאחר וכוזחים ריקים החליטו ללכת אל הצדיק רבי אליהו חיים מיזל. כששמע את טענותיהן, בקש מהן להביא אליו את הבגדים שנשארו. בינתיים צוה על שתי הנשים לצאת מהחדר. וכשיצאו בקש רבי אליהו חיים מאשתו הרבנית שתביא ערמת בגדים לבנים וערבב את הבגדים של אשתו עם הבגדים הנוותרים של אחת השכנות. ומיד בקש לקרוא לאחת השכנות. וכשנכנסה

שאל אותה הרב: "האם היא מכירה טוב את

הבגדים שאבדו לה?" והשיבה בחיוב. הראה

לה הרב את ערמת הבגדים, ושאל אותה מהם

הבגדים שלה? לאחר בדיקה ארוכה אמרה

האשה: "אלו הבגדים שלי ואלו הבגדים שלי,

אך הבגדים האלו והאלו אינם שלי." בקש

הרב ממנה שתצא החוצה ותקרא לשכנתה.

וכשנכנסה השכנה השנייה שאל אותה רבי

אליהו חיים כמו ששאל את חברתה: "האם

שמואל
קורייב

פלאות הבריאה

הפוסה הציידת הזריזה של מדגסקר

או בלילה, ולעבר

עד כעשרים וששה

קילומטרים ביום אחד.

רב הפוסות חיות לבדן.

הגורים נולדים עורים

וחסרי שנים, ונשארים

תלויים באמם זמן

רב. פיום כריתת היערות

מסכנת אותה. הפוסה מזכירה לנו שלכל בריה בעולמו

של השם יש תפקיד חשוב ומדויק.

ביערות מדגסקר חיה הפוסה - טורפת זריזה ומיחדת, המגלה לנו עוד נדבך

מחכמת הבורא יתברך. המראה שלה מזכיר חתול גדול, אך היא אינה שיכת

למשפחת החתוליים. זהו היונק הטורף הגדול ביותר שמקורו באי.

לפוסה גוף גמיש, רגלים חזקות וזנב ארוך כמעט כארוך גופה. הזנב מסייע

לה לשמור על שווי משקל כשהיא מדלגת בין הענפים. צפרניה החדות

ומפרקי קרסליה הגמישים מאפשרים לה לרדת מעץ כשראשה קדם!

הפוסה הזונה מלמורים, עופות, מכרסמים ולטאות. היא מתקרבת בשקט,

מוזנקת במהירות ונעצרת בכפותיה החזקות. היא עשויה לצוד ביום

בספר
'בחסדך בטחתי'
של הרב יגאל כהן
תמצאו
תחושת ביטחון
אמיתית לנשמה
 תשובות שמאירות
 את הדרך
 והשראה שבונה
 עומק פנימי אמיתי.

כל מה שצריך זה שקט לנשמה

סרקו את
 הקוד <

03 - 8000770

הלימוד היומי

5 דקות של לימוד יומי מלא בהשראה
 ליום מוצלח מאת הרב יגאל כהן לגברים ולנשים

שפה קלה
 ופשטה

מתנה לחיים
 מאושרים

קצר
 וחזק

הזמינו עכשיו לכל חודש הביתה
03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
 להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

לזיווג הגון
 יעל בת יהודית

לעילוי נשמת
 סופי בת אסתר

לעילוי נשמת
 רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

לעילוי נשמת
 יונה חממה בת שרה

▲ הרב תמיד ▲
 לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
 ולע"נ שושנה מהדין בת זיוה ע"ה